

Lieve vrienden van El Manguaré,

Vanuit een zeer heet en droog Iquitos de vierde tamtam van 2012.

We hebben dit jaar al heel wat nieuwsbrieven geschreven. Merendeels over het water en de vervelende gevolgen daarvan. Deze nieuwsbrief gaat vooral over alle positieve dingen die hier ook gebeuren. Het feit dat we nu officieel bestaan als privé schooltje, dat we dit jaar al zo'n 500 kinderen aan geboortepapieren hebben geholpen, dat we hard op weg zijn om docenten via de staat te krijgen, dat men ons steeds beter kent en waardeert in de buurten waar we werken, dat we nu al op twee scholen werken en dat we daarnaast trainingen geven aan wel 10 (kleuter)scholen en dat ons gebouw (met dank aan vele mensen in Nederland!) er weer zo goed als nieuw uitziet, na het zakken van het water.

Allemaal goed nieuws, waar we erg trots op zijn. Een uitgebreider verslag over wat we allemaal gedaan hebben toen het water zakte volgt in de volgende nieuwsbrief.

Bezoek aan Nederland.

Wij krijgen hier regelmatig bezoekers uit Nederland, wat we erg leuk vinden. Niet alleen voor de lekkere Nederlandse dingen die ze meestal mee nemen, maar vooral ook, omdat het heel erg leuk is om te laten zien wat we allemaal doen hier in Iquitos.

Maar dit jaar was het voor mij ook tijd om weer eens een bezoekje aan Nederland te brengen. Buiten het feit dat het zalig was om familie en vrienden na ruim 2 jaar weer eens te zien, te spreken en te knuffelen, was het natuurlijk ook heel fijn om de Manguaré banden met de Nederlandse kant weer wat te versterken. Het was goed om persoonlijk mijn verhaal te kunnen doen aan het bestuur van Manguaré en een groep vaste donateurs. We zijn erg blij met hun steun en houden ze graag op de hoogte van alles wat we doen. Daarnaast was het heel erg gezellig om me een middag te treffen met alle ex- en aankomende vrijwilligers. Een groep enthousiaste mensen die langzaam maar steeds groter wordt en zich ook ontzettend blijft inzetten voor El Manguaré bij thuiskomst.

Dank allen voor al jullie medeleven en het laten voelen van jullie waardering voor ons werk. Dat maakt dat wij er iedere keer weer opnieuw voor kunnen gaan.

Señora Nuria

Iedereen die hier in Iquitos geweest is als vrijwilliger weet over wie ik het heb als het gaat over Nuria. Een vrouw uit duizenden, met een hart van goud die in de loop der jaren erg belangrijk is geworden voor El Manguaré.

Wij leerden Nuria kennen toen we net onze allereerste zomerschool op de San Lucas school hadden. Fresia (de oudste dochter van Nuria) zat toendertijd in ons programma, omdat haar niveau te laag was om gewoon groep 3 in te gaan. Verder kookte Nuria toendertijd voor de docenten van school. Vanaf dag 1 was zij erg enthousiast over wat we deden en ze stak dat niet onder stoelen of banken. Iedereen die het maar horen wilde kreeg te horen dat haar dochter, dankzij ons programma zo enorm vooruit was gegaan. Verder was ze gewoon altijd een geweldige persoonlijkheid, waar je goed mee kon praten en waar je lekker even iets kon eten.

In de loop der jaren is Nuria steeds meer een deel van de Manguaré familie geworden. Koken voor de dagopvang, de melk klaarmaken (overigens om 4 uur in de ochtend!) voor het VBO, de coördinator voor Vaso de leche (programma waar we melk van krijgen), contactpersoon voor alle ouders uit de buurt, promotor van Manguaré, sociaal werkster, nachtwaker, schoonmaakster. Je hoeft het maar te vragen en ze staat voor ons klaar. Vaak heeft ze het al gedaan voor wij eraan denken.

Nuria kent werkelijk alle kinderen en ouders bij naam en weet waar ze wonen en wat er aan de hand is, waardoor wij ze beter kunnen helpen. Zij denkt mee bij problemen en geeft haar mening over onze programma's. En is daarnaast gewoon een geweldige en lieve vrouw die voor iedereen in de buurt klaar staat. Iedereen in die buurt weet Señora Nuria te vinden.

Zonder Nuria zou het voor ons veel lastiger werken zijn. We zijn haar dan ook zeer dankbaar voor al het werk dat ze voor ons verzet. Zoals haar zouden er veel meer mensen moeten zijn.

Vandaar deze eerbetoon aan haar. Gracias Nuria!

Op handen lopen

Stel je komt al reizend in een land nee, in een cultuur terecht, waar iedereen op zijn handen loopt.

Als je bij de grote groep toeristen hoort, zal je daar waarschijnlijk met grote ogen een tijdje blijven rondlopen (op je voeten) en genieten van een wereld die zo anders is. Tijdens je korte verblijf vallen je enkele dingen op, zoals de prachtige en exotische omgeving waarin deze handenlopers wonen, het verschil tussen het dagelijkse doen en laten van deze mensen en de personen om je heen binnen je eigen cultuur en voornamelijk dat jouw manier van lopen een stuk praktischer en sneller is.

Je zou wel meer willen leren over deze vreemde manier van leven, maar communicatie is moeilijk met personen waarvan het hoofd zich niet op dezelfde hoogte als de jouwe bevindt en het lijkt je onmogelijk om tijdens zo'n kort verblijf op je handen te leren lopen. Blij met toch zo'n unieke ervaring reis je vervolgens terug naar huis.

Als je echter bij het groepje bezoekers hoort dat besluit langer te blijven en meer van deze cultuur te leren, zal je toch echt op je handen moeten leren lopen. En dat is niet makkelijk.... al was het maar omdat je stiekem denkt dat het een stuk beter zou zijn als iedereen om je heen "gewoon" op hun voeten zou leren lopen.

Al oefenend kom je er achter dat handenlopen ook zijn voordelen heeft. Vanwege de verlaagde positie van je hoofd en het langzamere tempo waarop je je voortbeweegt, krijg je meer en meer oog en respect voor alle details van het leven en de natuur waar je voorheen in doelgerichte passen overheen stampte. Vandaar dat de prachtige omgeving hier waarschijnlijk bewaard is gebleven.

Maar het grootste deel van je *zijn* vindt echter nog steeds dat deze manier van lopen en leven erg "onhandig" is, voornamelijk omdat de mensen niet veel meer bereiken in hun leven dan een beetje rondwandelen, of beter gezegd "rondhandelen"! Omdat het ook voor deze mensen absoluut niet makkelijk is om op deze manier overeind te blijven, is het voor hen vrijwel onmogelijk om de stier bij de horens te vatten, zaken aan te pakken of bijvoorbeeld de hand in eigen boezem te steken. Voor de overheidsambtenaren is het overduidelijk een onmogelijke taak om de burgers een hand te reiken.

Je realiseert je hoe gezegend je eigenlijk bent dat je in een land bent geboren waar men de vrije hand heeft in het organiseren van zijn eigen leven, dus je besluit te blijven en de mensen om je heen een handje te helpen. Vanaf dat moment kom je in een soort van flip-flap beweging terecht. Om zaken aan te kunnen pakken, zal je af en toe toch echt met beide voeten op de grond moeten staan, maar je merkt dan meteen dat je niet meer begrepen wordt door de mensen om je heen en vice versa. Jouw blik is op de horizon

gericht, die van hen op het ontwijken van de scherpe steentjes op hun levensroute en het staande blijven. Verder is het zinloos om het hoge tempo wat je nodig hebt om bepaalde doelen te bereiken in te zetten, want de mensen om je heen kunnen en zullen je dan niet meer volgen. Om in contact te blijven met je omgeving, om te begrijpen waar hun wensen, angsten en levensgewoontes vandaan komen en te begrijpen waarmee en hoe je ze kan helpen, zal je constant moeten terug flip-flappen naar de handstand. Het is af en toe om duizelig van te worden!!!

Marielle en ik leven nu al jarenlang in een cultuur die in alle opzichten totaal anders is dan de Nederlandse cultuur. Uiteraard lopen de mensen hier niet op hun handen, maar de metafoor is niet voor niets gekozen. En reken maar dat we ons af en toe redelijk geflipflapt voelen hier. Maar ook gezegend, gewenst, nuttig, geliefd en op een vreemde manier helemaal op ons plekkie!

Gelukig zijn we met z'n tweeën. Twee tegenpolen met éénzelfde hartedoel. We vullen elkaar aan en staan elkaar bij in deze omgekeerde wereld. Oftewel we hebben er samen voor gezorgd dat we gedurende deze acrobatische jaren met handstanden en flip-flaps toch telkens weer op onze pootjes terecht kwamen en zodoende ons oog op de horizon konden houden.

Directie
Marie & Yolette

Dagmar van Weezel 19 jaar (Juni 2012 – Oktober 2012) in haar blog naar thuis aan het woord: Dagmar is hier via de organisatie Dare to Go.

Lieve iedereen,

Al een tijd niet meer geschreven, schuldig, maar dat betekent natuurlijk alleen maar dat ik me hier steeds meer thuis ga voelen en druk ben met van alles. Ik ben al meer dan een maand hier en vind het nu al te kort, vier maanden. In juli kwamen Pam en Coosje aan, om voor drie weken hier te helpen. Super gezellig en ook heel fijn aangezien ik bezig was met afnemen van leesexamens, om het niveau van de kinderen te bepalen. In je eentje honderdvijftig kinderen een voor een uit de klas halen duurt eeuwen. Hun hulp was dus van harte welkom. Daarnaast heb ik echt genoten van hun gekke gezelschap hier.

De dagen zijn enorm snel gegaan, we zijn met de gehele familie plus aanhang door de stromende regen naar Karawazoo gereden, een restaurant en een opvang voor geredde dieren. Eindelijk heb ik daar gevoetbald, (had ik al dagen zin) in en Pam en Coosje sloten zich daar helemaal bij aan. Hier voetballen vrouwen bijna niet, dus volgens mij hebben de mensen in het restaurant (het voetbalveldje grenst aan het restaurant) ons ontzettend zitten uitlachen, vooral toen we uitgleden, aangezien het hele veld meer modder dan gras was, maar ik heb genoten, natuurlijk. Bruingespetterd maar voldaan weer terug naar huis om de volgende dag fris en fruitig aan school te beginnen.

Maandag Inca Roca, waar de leeslijsten inmiddels afgerond waren en we dus begonnen met de kinderen die moeite hebben met lezen uit de klas te halen. De drie klassen; 1A, 1B en 1C zijn nu een beetje door elkaar gehusseld om de kinderen van een lager niveau allemaal in 1C te plaatsen. Alle kinderen die daar nu zitten, kennen nog geen klinkers. De rest van de klassen zijn al bezig in de medeklinkers (hoewel ze daarmee ook te snel gaan aangezien de meeste kinderen nog blijven steken in de m en ze daar al met de s bezig zijn, het gaat m,p, s). Doordat de klassen nu beter zijn ingedeeld, is het voor mij veel makkelijker werken en heb ik mooie lijsten gemaakt van de kinderen die nog onder het gemiddelde niveau van de klas zitten.

Tot nu toe heb ik vooral veel tijd gestoken in een meisje: Martha Luz. De eerste keer dat Coosje met haar ging lezen, zei ze gewoon helemaal niets, echt geen woord en zat bang voor zich uit te staren. Toen ben ik met haar verder gegaan en zijn we gewoon gaan tekenen. Eigenlijk ging ik vooral tekenen en wat dingen vertellen over mezelf, mijn familie en Nederland. Aan het eind pakte zij eindelijk ook een stift en begon ze een poppetje in te kleuren. De tweede keer, ging het ongeveer hetzelfde, maar begon ze aan het eind een heel klein beetje te praten. De derde keer gingen we kleien, hebben we samen een poppetje in elkaar gezet, om ook met de kleuren te oefenen (ze kent geen kleuren, vormen, letters, cijfers, echt helemaal niets). Eindelijk begon ze een beetje los te komen en toen ze moest lachen om het gekke poppetje met blauw haar en veel

te grote ogen, kon mijn dag natuurlijk niet meer stuk. Eindelijk is ze aan het praten en probeert ze de kleuren te onthouden. Geen idee hoe dit verder zal gaan, want als ik maar drie dagen in de week eventjes met haar kan oefenen en ze thuis helemaal geen, nul komma nul stimulatie krijgt, ben ik een beetje bang dat het dweilen is met de kraan open. Op dit moment vind ik het vooral belangrijk dat ze het leuk vindt om iets met me te doen, de rest komt nog wel. Telkens als ik haar in de pauze zwijgzaam aan de kant zie zitten, terwijl werkelijk alle andere kinderen om haar heen met elkaar aan het spelen zijn, kan ik niet anders denken dan; hoe zou het bij haar thuis zijn en hoe lang voordat zij van school verdwijnt. Lijkt een nogal pessimistische gedachte, maar helaas is het hier nogal realistisch om zo te denken.

Het lezen met alle andere kinderen gaat gelukkig makkelijker en beter, hoewel zij ook ongeveer geen zelfvertrouwen hebben en zo stilletjes mogelijk de letters opnoemen. Maar, zo leuk om te zien hoe snel ze wennen en vooruit gaan! Veel kinderen oefenen ook echt, als je dat vraagt, en zijn enorm trots als ze dat kunnen laten zien en ik dan helemaal trots op hen ben. We zijn ook begonnen met spelletjes doen, als memorie met letters, om ze ook samen uit de klas te kunnen halen en als ze eenmaal doorhebben hoe het spelletje gaat, worden ze vaak zo bloedfanatiek! Geweldig!

Vorige week vrijdag zijn Kasia en Christel aangekomen. Twee super leuke en lieve meiden die voor één week via Aiesec (studentenvereniging), kwamen kijken en mij ook enorm hebben geholpen met de leeslijsten op San Lucas afmaken. Met vijf meiden achter was het super gezellig. We zijn met z'n allen eerst naar een bruiloft geweest van een medewerker, Lizbeth, van Manguaré, wat natuurlijk een geweldige ervaring was. Om de dag erna naar de jungle te gaan!! Dat was echt super geweldig leuk. Ik heb zonder dat het raar was in bomen mogen klimmen, aan lianen mogen slingeren, in de Amazone gezwommen, gigantische vissen gevangen, gezwommen in water waar ik net een piraña had gevangen, een tarantula soort van aangeraakt, een kaiman vast gehouden, die spin van Harry Potter die ze daar martelen en een luiaard vastgehouden en enorm lelijk bruin geworden, nu een gigantische afdruk van mijn hemdje op mijn rug en vooral genoten van de super mooie natuur daar.

Toen we terug kwamen op maandag avond, zijn we de dag erna naar de scholen gegaan, om alle leeslijsten af te ronden en donderdag heb ik de leukste dag ooit gehad. Eerst 's ochtends naar school. Daarna naar de zeehoeien, die je kunt aaien, daarna naar King Kong, een paradijs in de bubbel van het paradijs van de natuur van Iquitos waar ik weer heb gevoetbald, gezwommen en genoten, daarna naar Karawazoo om daar te eten en uiteindelijk naar huis, allemaal doodop. Nou, het is in ieder geval duidelijk dat ik me hier vermaak.

Heel veel liefs en duizend peruaanse zoenen en knuffels Dagmar